

ANČÁR

I.

Draboňovi se od maličkosti zle dařilo a neštěstí bylo neustále s ním. Milou mu provdali za jiného, a teprve když jeho sok zemřel, uvedl mladou vdovu k oltáři. Tenkrát se po prvé z duše zaradoval. Jak rád pospíchával navečer z dalekého lesa, kde stromy porážel, do své chalupy! — Jindy nocoval pod zelenými stromy, ale teď čekaly na něj žena a malá dcera. Ale chudák! Kdyby byl do řeky spadl a topě se skály se uchytil, byla by se i ta s ním utrhla. Za tři léta odvezli mu milou ženu po kamenité cestě dolů do vsi — na hřbitov.

Byl to osud!

Teď už nechodíval, když byl v lesích, navečer domů, ale nocoval zase pod šumící střechou lesů. Tak smutno mu přece nebylo jako jindy. — Tam houštinou se míhá modrá suknička — teď rozdělily se větve křoviny a u plápolajícího ohně stojí Draboňova dceruška. Nese v ručkách suché roští. — Zase ubíhá, a bloudila by lesem, ač již večer nastal, kdyby ji tatík zpět nezavolal.

„Pojď, Ančko, pojď — tu sedni — tak.“

A starý jí vytahoval nejlépe upečené brambory z ohně, mazal jí chléb máslem a sám ukusoval suchý nebo jen tvarohem pomazaný.

Dceři jeho „Ančičce“, jak jí říkával, bylo dvanáct let. Ale to by žádný neřekl. Veliká a silná byla jako děvče patnáctileté, a divoká jako hoch.

Nu, nedivte se, vyrostla jako dřevo v lese.

Když táta porážel v lese buky a jiné stromy, běhala po lese se stráně na stráně, zatoulala se na paseku, setkala se se skotáky a dováděla s nimi. Vyrovnaná se jim ve všem. Pěkně zatopila, podtrhovala směle brambory a pekla — písniček uměla také dosti. A když unaveni se usadili, vypravovala jim povídačky, až na ni koukali. Všecko, co jí táta navečer u ohně vypravoval, zase jim pověděla, o polednicích, o klekánicích, o hasrmanovi a o vyžlatech, která se lesem prohánějí. Táta její sám prý je viděl, když jednou za měsíčné noci šel Vítovými doly. Starého Matouška pronásledovala z lesa až domů. Myslil, že už má pokoj, ale když se oknem na dvoreček podíval, viděl, že se vyžlaty hemží. Malí pejskové obskakovali stavení a štěkali.

„Však já vám —!“ myslil Matoušek a vzal se stěny brokovnici a střílel do nich. Ráno pak našli ho u okna omdlelého. Měli ho co křísiti.

„A nebojíte se, že na vás přijdou, když v lese spíte?“

„A jak pak by nám mohla co udělat. Než usneme, udělá táta na pařez, u kterého se položíme, tři kříže, a pak už nemají vyžlata žádné moci.“

Najednou to zašustilo v trávě, něco se mihlo přes kameny.

Polekaní hoši uskočili.

„Hadová panenka!“

Ančka se zasmála a běžela za ještěrkou, chytla ji mrštně a pak ji zase pustila.

Hoši se divili plvajíce.

Do školy mnoho Anna nechodila. Od jara do zimy byla na polích a v lese, a jen na zimu zůstala s otcem pod doškovou střechou chudé chalupy. Domlouvali dost lidé Draboňovi, aby dal dceru někam do vsi, že když ji bude neustále mít u sebe, a když se bude s ní tak „kotit“, že zvlčí. Ale Draboň nemohl se odloučiti od svého jedináčka. Udělal jí všecko, co jí na očích viděl, každý groš, který klopotnou svou prací vydělal, byl její, a Ančičce se mnoho do vsi nechtělo. A přece se s ní musil rozloučiti.

Bylo na podzim, zrovna před srbeckým posvícením.

Anna seděla u studánky s děvčetem ze vsi, které přišlo na stlaní. Povídal si o zítřejším posvícení.

Vtom běžel kolem Smrček, jenž s Draboněm pracoval, všecek uzípaný a volal:

„Běž ,na zady‘, Ančko — běž — ale hned!“ a zase spěchal dále houštinou.

Anna udiveně za ním pohlížela. Pak pádila jako laň „na zady“, kde otec porážel. Tam ležel ubohý, zkrvácený na klíně svého soudruha. Ještě dýchal. Za-

lesklo se mu oko, když uviděl svou Ančičku, chtěl něco promluvit — proud krve vyhrkl mu z úst, a poctivý Draboň dokonale.
Poráželi buk, jenž nešťastně padl a Anně otce zabil. Divoká Anče zbledla a hořekujíc klesla u mrtvého otce.
Smrček přišel s lidmi pozdě.

II.

Musila se rozloučiti s lesy, horami. Už jí nikdo za večera u praskajícího ohně nevypravoval pohádky, už jí nikdo nevybíral brambory a nemazal chléb máslem.

Anna byla ráda, když měla tu skyvu, že se mohla najíst, nebo Suchánek nenajedl se sám dosyta — na to, aby dal takovému vyžleti najísti.

Nevzal si Annu k sobě z lásky a milosrdenství. Říkal sice, že ji vzal co daleký příbuzný a že má s ní jen trampotu. Ale děvče mu uteklo, které ve své chalupě měl. On sice se dřel od rána do noci a žena jeho také, ale přece nemohl všechno postihnouti.

Ančka musila dítě chovat, soukat, uklízet, a když dorůstala, v chlévě i na poli pracovat. Za to měla chudou stravu, nějaký ten obnošený šat a nadávky, nebo nikdo neudělal hladovému Suchánkovi dost. Už také ubohému sirotku neříkal nikdo Ančičko. Suchánková na ni volala „Anka“ a vyzáblý její muž křičel: „Ty Ančáre!“ — A to „míno“ jí zůstalo.

Mrzelo to Annu z počátku, ale nač člověk nepřivykne! — Které pak děvče všechnu tu slotu by vydrželo, co musila Ančár vystát. Od rána do noci byla jako na koni, a přece — měli byste ji vidět. Vyrostla jako jedle štíhle a přitom byla silna a mrštna. Byla hnědé tváře a černých vlasů, a černé její obočí bylo pěkně klenuté a skoro až vjedno srůstalo. Říkávají, že takoví lidé jsou zlí — ale to se u Ančára mýlili.

Nejveselejší byla, když ji poslali, aby pásala krávu a kozy. Tu byla jako ptáček z klece ulétlý, tu jí bylo jako za jejího dětství. Zazpívala, zadováděla si, a když na kopečku stojíc zahalekala:

„Eva — lauva — lauva — úh!“

tu ji poznali skotáci až za lesem.

„Ah — Ančár pase na Homolce.“

Na pastvě zapomněla na všecko soužení v Suchánkově chalupě, spadla s ní všecka starost.

Vyzpívala všechny písně, a když jí došly, skládala sama:

*„Ten starý charapát
nechtěl nic doma žrát.
Šel za Machov,
šel do Lhoty,
sežral kožu i s kůzlaty
ten starý charapát!“*

To bylo o Suchánkovi, protože o posvícení šel raději k přátelům do Lhoty, kde také posvícení slavili, aby nemusil nic strojit.

Ančár musila zůstat doma a hlídat. Někdo tu písničku slyšel a hned ji zpívali po vsi a smáli se Suchánkovi, jenž byl pořád hladový jako vlčinka.

Však za to Ančár měla. „Ty Ančáre — ty!“ a již ji bil.

Ani se nezamračila, smála se v duchu tomu, co vyvedla. — —

Ančáru bylo devatenácte let. Nadarmo nejedla chléb. Udělala všechno ve stavení, nebo Suchánková byla kašlavá a mnoho neudělala. Muž její postavil druhý stav a Ančár dělala jako tovaryška v zimě za stavem. Za ten nějaký groš mzdy pořídila si sukni i pestru žalinku. Tak jí to pěkně slušelo. Ani si hoši nepomyslili, že Ančár je takové hezké děvče. A což teprve u muziky! Všichni se divili, jak se uměla hbitě v kole otáčet! Dost a dost měla tanečníků, žertovali, ten i onen začal opravdověji, ale ona se všem vysmála, všechny uměla odbýt.

Kdo by to řekl do toho děvčete v lese vyrostlého!

K muzikám vždy utekla oknem, aby Suchánek nevěděl, kam jde. — Nestálo by to za hubování druhého dne. Pořád by jí vyčítal, že pro muziky nic nedělá, že sedře šaty atd. Jaké on měl vejvody.

Před velkonocemi Suchánková ulehla. Bylo jí den ode dne hůře.

Suchánek se mrzel nad tím, huboval stranou nad tou nemocí. Malou měl útrpnost se svou ženou a momtal často, že se teď mnoho prozahálí.

Ančár musila dvojnásobně dělat. Kdyby jí nebylo, zle by se Suchánková měla. Nemoc se horšila.

Doktora muž nezavolal, ač se Ančár nabídla, že pro něj půjde.

„To by tak bylo, vyházet peníze doktorovi a do hapatyky — a nic by nepomohlo.“

A tak strojila Ančár jen domácí prostředky, jak kdo co poradil.

Přišla sousedka a poradila to a to koření. Sháněli je po celé vsi, ale nikde nebylo. Bylo vzácné, nebo rostlo až pod Sněžkou.

„Jestli ho nemá stará Mrázková, co umí ubytí zažehnavat a oustřele zaříkávat, tak je nedostanete nikde.“

„Já dojdu pro to koření!“ nabízela se Ančár.

„Počkáme až do rána!“ povídal Suchánek. Chtěl, aby Ančár do večera oddělala na stavě.

Suchánková stenala, ač byla trpělivá a dost se přemáhala.

„I půjdu přec!“ povídala rozhodně Ančár.

„Eh, pro mne!“ Protivilo se mu stenání ženino.

Smrákalo se a stín stromů na zahradě srostl v jeden veliký.

Ančár vzala loktušku a vyšla. Na prahu se zastavila. Viděla zářící večerní hvězdu nad temným lesem. Nebe bylo modro a jasno. Ale do Machova bylo hezký kus cesty k staré Mrázkové.

Jiná by se snad zachvěla, že má jít v noci o samotě lesem a poli, Ančára nic nelevalo.

Lesy a houštiny byly dobří její přátelé, a hvězdy ty jí byly nejmilejší.

Bylo pozdě, když k Mrázkové dorazila. Stařena sice bručela, vyptávala se, kdo a co, pak ale dala koření a poradila, jak s ním, a že se zítra po ranní u Suchánků staví.

A zas už mířila Ančár domů, spěchajíc. Chtěla si nadejít, a proto nešla cestou obyčejnou.

Uhnula se z cesty jdouc pěšinkou vedoucí poli, pak prošla temným lesem a již byla na jeho kraji. Před ní v tichosti noční dřímaly palouky, kol dokola temnými lesy obklíčený. Tráva jeho již vyrážela a v záři měsíce bělala se časná „buličí oka“, pokrývající tu a tam celá místa. Bylo ticho. Jen potok tekoucí od lesa šuměl prudce.

Byloť na jaře. Rozbujnil se. Temné olše tu a tam na břehu stojící klonily vážně dosud nezelenající se koruny, jako by ještě dřímaly zimní sen.

Na chvíli se Ančár zastavila. Bylo to místo v tom posvátném tichu a bledém světle tak krásné. Často sem za dětství zabloudila, nebo tu bývala nejčasnější kvítka, a nejednou tam odpočívala na stupních kamenné sochy, stojící

napravo něco výše ve stínu na kraji lesa. Říkali tam „u kapličky“. Pak zase spěchala, a již byla u potoka.

Ale „lajčka“ byla jarní vodou stržena. Potok byl dosti široký, ale Ančár se dlouho nerozpakovala.

Navrátila se, aby se rozběhla, a již chtěla učiniti skok.

„Že nepřeskočíš?! Počkej, já ti pomohu!“ zaznělo od lesa.

Ančár sebou trhla a obrátila se.

Se stupňů kapličky povstal mužský, jehož odpočívajícího zde ve stínu prve neviděla.

„Počkej!“ volal ještě jednou blíže se Ančáru. Ale již se rozběhla, sukně zavály, hop a již stála na druhém břehu. Jako laň skočila. Viděla, jak se neznámý rozbíhá, teď skočil, hahaha! Noha se mu sklouzla na vlhké půdě a padl na kolena zrovna před Ančárem. Čapka mu při tom slítila s hlavy. Zář měsíce padla mu do tváře, kterou obrátil k Ančáru. Byla pěkná. Černé, kadeřavé vlasy padly mu do čela, oko temné zářilo a pod nosem černala se mu vousiska. Měl na sobě vojenský plášť. Vypadalo to, jako by před Ančárem klečel v obdivu. Skutečně jevila jeho tvář překvapení, obdiv. Ančár stála před ním jako přimražená. Chtěla se mu vysmát; podivno, smích jí přešel. Dívala se upřeně na mladíka, divila se. Loktuška jí spadla s hlavy a bohaté černé vlasy v rulíky spletené padaly jí přes ramena.

Přes měsíc plul mrak a setmělo se.

Probudili se.

Voják se zasmál.

„Tys vyhrála. No, nemrzí mne to.“

Ančár se usmála.

„Jdeš do Bezděkova? Půjdeme spolu.“

A šli.

Poznali se.

Voják byl Bornů Josef a sloužil již sedmý rok; od té doby, co ho odvedli, nebyl doma. Dostal se z Itálie do Čech do Josefova a šel nyní na nějaký čas domů na dovolenou. Zašel si do Machova cestou k strýci a tam se opozdil.

Pěkně mu slušely vojenské šaty. Byl velký, štíhlý, jako mladý buk. Pořád něco hovořil, vypravoval, a jak pěkně! Tak Ančár ještě nikdy neslyšela. Pak ji vzal za ruku. Celá se zachvěla. Ruku jí ani nepustil, a když ji stiskl, cítila Ančár, že jí srdce zabušilo, že se jí zatajil dech, a přece se musila na něj usmát,

velké své zářící oči na něj upřít, pak se zas styděla a oči sklopila. Cítila, že jí líce planou. Bývalá smělost a veselost ji opustily. Již přišli k chalupě, kde byli jeho rodiče. Stála o samotě u lesíka před vesnicí.

Tu jí šeptal, že je v pondělí binování a že mu může binovaného dát napřed. „A co bych ti dala?“ tázala se s úsměvem.

„Hubičku!“ a již ji objal kolem pasu a vtiskl jí vroucí políbení na rty.

V ten okamžik jako by Ančára chytla závrať, nemohla ze sebe slova vyrazit, krev se jí hnala do hlavy. Vytrhla se mu a již ubíhala ke vsi.

U chalupy se teprve zastavila. Srdce jí dosud hlasitě bilo. Jako zmatena přistrojila Suchánkové koření, a když tato usnula, nemohla Ančár ani oko zamhouřit. Pořád viděla tu pěknou tvář ozářenou měsícem, cítila žhavé rty na svých.

„Tys vyhrála!“ povídal jí Josef.

Mně se zdá, že Ančár prohrála.

A prohrála.

Ztratila svou veselou mysl, nebo všechno její myšlení bylo u Josefa. Smávala se dříve, když jí říkali, že ten a ten za ní chodí, že by ji chtěl. Ale teď! Krev se jí rozproudila, srdce zabušilo, když Josefa uviděla. Mluvila s ním málo, nebo nemohla vycházeti, když dosud Suchánková stonala. Ale když s ním mluvila, pak celou noc o tom přemýšlela a vážila každé slovíčko.

V neděli po velkonocích byla první ve vsi muzika.

Ančár slyšela zvuky hudby až k ní do světnice zaznívající. Každá žilka v ní hrála. Tvář se jí nachem zbarvila, srdce se prudce rozzvučelo, když pomyslíla, jak by to krásné bylo, kdyby si dnes v náručí Josefově zatančila.

Když již k půlnoci se chýlilo a u Suchánků usnuli, nedalo to Ančárovi.

„Na chvílku jen odskočím,“ povídala sama sobě.

Vzala střevíce do ruky, vyhoupla se z okna a padla — Josefovi do náručí.

Radostí vykřikla.

„Čekal jsem dlouho u muziky. Tys nešla a nic mne tam netěšilo. Proto jsem se sem přiloudal, abych se podíval, proč nejdeš,“ šeptal Josef a tiskl Ančára radostí opojenou.

Šli.

Po chvílce chtěla Ančár zase domů, ale mnoho jí Josef nemusil přemlouvát. Líce, oko její plálo, zase se vrhli do kola, tančili, rejčili prudce, tak vířivě, že šla kmotrám u kamen hlava kolem.

„To přišli dva divousové k sobě!“

Hoši se ušklíbli a děvčata záviděla Ančárovi toho pěkného, štíhlého vojáka. Půlnoc přešla, když šla Ančár domů. Josef s ní. Šel zvolna maje ruku svou kolem hrdla jejího ovinutou, a šeptal a šeptal.

Mohl by to dříve někdo u Ančára zkusit!

V noci se Suchánková probudila a marně se ohlížela po Ančárovi, jež ale daleko nebyla. Tam na zahrádce pod jabloní stála s Josefem.

Již se nebránila, když ji líbal.

Z hospody zněly ztlumené zvuky písně — krásná noc — Ančáre! — —

Dnové ubíhali. Ten divous Suchánků žil jako ve snu. Ve dne při práci se často Ančár zamyslíla a bloudila bůhvídkde.

„Ančáre! Pitomá! Co zase lelkuješ!“ budil drsným hlasem Suchánek.

Večer přiloudal se Josef na konec zahrady, kde stál starý, ohnutý bezový strom a vedle husté křoví. Tu již ho Ančár očekávala. Tu šeptal, sliboval jí. Ach, to srdce prosté, planoucí vřelým citem!

Za nějaký čas musil Josef zase na vojnu. Těšil plačící, než rok uplyne, že již přijde domů nadobro, pak že...

Poslední noc plna blaha a bolu! Když osaměla, temná bázeň jí skličovala srdce. — V noci jí míjel spánek, a když usnula, viděla ve snu Josefa a často teď se jí zjevil nebožtík táta.

III.

Josef slíbil Ančárovi, že bude psáti. Minul týden a psaní nedocházelo.

Kdyby slyšela, co Josef svým kamarádům vypravoval! Po čase slyšela rozličné zprávy o Josefovi, jež jí srdce zraňovaly.

„Našel si v kraji bohatou nevěstu. Tam se ožení a přijde z vojny se ženou. Tatík mu chalupu pustí.“

Ančár nechtěla věřiti. Nevěděla, že se Josef po sedmileté službě na vojně změnil, že měl srdce neupřímné, že jen rozkoší si hleděl. Viděl to tak ve světě, neměl to za zlý čin; a Ančár ho měla tak ráda! Tolik jí sliboval, ale jí nepíše. Bylo jí úzko. A když poznala, že jest jiná, zbledla a jako bez ducha klesla na stolici.

Ráno když šla na trávu, potkala Mařenu sousedovu. Ta jí uštěpačně povídala:

„Víš-li pak, že se bude Josef ženit? Včera poslal domů psaní a žádal za postup.“

Ančár se zachvěla, vše před ní se mlhou pokrylo. Myslíla, že v ten okamžik umře. Sotva se udržela na nohou. Pak už po vsi její stav poznali. Suchánek se rozlítil a vyhnal ji. Marně se přimlouvala za ní jeho žena, která se již pozdravila.

„To by tak scházelo, ještě cizí plemeno žít!“

Ančár šla a šla, nevěděla nic, hleděla do země, neviděla úsměšky lidí. Ji tížil ohromný balvan — zrada Josefova. On ji zradil, ach on! A když byl večer, stála u potoka na palouku.

Lesy kol klidně dřímaly, jen šumot potoka zněl jako slabý ohlas toho, co Ančáru hlavou hučelo. Zadívala se ve vlny potoka vzpomínajíc. Bolest, úzkost sevřely jí srdce. Musila si odlehčit.

„Josefe!“ vzkřikla, a lesy po ní temným hlasem volaly: „Josefe!“

Dozněl zvuk, umřel ve klínu hor — marně volala.

Doplížila se ku kapliče. Klesla na stupně tam, kde nejprve Josefa spatřila. Modlila se, aby bůh změnil myšlení jeho, anebo aby ji vysvobodil.

Ráno, když vítr budil stromy, našel Ančára bdící a zahrával si jejím černým vlasem. — —

Milosrdný jeden chalupník poskytl Ančárovi přístřeší. Již chovala malého chlapečka, když se měl Josef navrátiti z vojny — s mladou ženou „krajkou“. Otec jeho za ním odjel na svatbu.

Ančár se změnila, z tváře zmizely nach a svěžest, zhubla a byla jako stín. A Josef skutečně přivezl si mladou ženu. Byla slabá a nepříliš sličná, ale dostala hezkou pomoc.

Ančár nešla k nim do chalupy, jak to někdy svedené dívky činí, aby lála, různici plodila, peníze žádala anebo snad dokonce tam dítě své ležeti nechala. Sedávala v koutku upřeně na dítko pohlížejíc. — Často přitom plakala. Bylť klučík Josefovi podobný. Již více nezpívala, leda jen temným hlasem ukolébavku svému dítěti. Často se chvěla, oko její zimničně plálo.

Jednou navečer zaobalila svého synka, vykradla se z chalupy a kráčela za ves, kde byla Josefova chalupa. Hlava ji pálila, cítila prudký tepot na spáncích. Přistoupivši k oknu viděla, jak Josef sedí se ženou za stolem, jak hovoří, jak se směje.

„Vidíš, děťátko, tvůj táta, vidíš, táta!“ mluvila třesouc se na celém těle. Šla

na ni závrat. Pak se jí udělala kola před očima a vzkřiknuvši klesla do sněhu.

Dítě zaplakalo...

A když se probudila, byly zase stromy zelené. Nadlouho ji horečka připoutala k loži. První její slovo bylo: „Mé dítě!“

Pověděli jí, že je u Josefa v chalupě. Jak bez sebe u chalupy klesla, dal ji sem donést, dítě si ale nechal. Chtěla vyskočit a pro synáčka si běžeti. Byla však dosud slabá.

Když se poněkud pozdravila, nedala se držet a šla. Bylo navečer. Přišla do lesíka, za kterým chalupa byla. Unavena jsouc, musila si zde odpočinouti. Najednou ale pozdvihla ulekaně oči. Rudá zář padla do lesa barvíc stromy; Ančár vyskočila, a jako by zdráva byla, spěchala lesíkem.

Na kraji lesa se jí dech zatajil, opřela se o kmen. „Hoří!“ vyrazila ze sebe. Josefova chalupa byla v plamenech.

Starý jeho otec pádil ke vsi, kam byl odešel. Žena jeho hořekovala a vynášela věci na vedlejší paseku.

Vítr vál od lesa a rozdmýchoval plameny, jež se víc a více vzmáhaly.

Les, oblohu zbarvila rudá zář. Hustý dým, v němž jiskry v divém reji proskakovaly, valil se k nočnímu nebi.

Ve vsi zazvučel na poplach umíráček; hlas jeho zněl pronikavě, žalostivě. Oheň povstal neopatrností hospodyně.

„Mé dítě!“ vykřikla Ančár, a již letěla větrem k chalupě. „Mé dítě, kde je mé dítě?“ křičela na ženu strachem zmatenou. Lekla se bledé, zoufalé dívky.

„Mé dítě, mé dítě!“ křičela Ančár.

„Tam!“ ukázala žena Josefova se vzpamatovavši. Zapomněla ve strachu na ně. — A ještě jí ruka neklesla, a již letěla Ančár jako smyslů zbavena k plamenům. Vyskočila na nízké okno světnice, ještě zakmitly se její šaty, pak zmizela v dýmu.

Žena ztrnulá hleděla k oknu. — Chvilka minula, zdála se jí věčností. Trámy praskající padaly, a kde padly, tam chomáč jisker vznesl se s kouřem do výše.

Ode vsi zvučel umíráček. Ted' — ted' — hle, Ančár stojí prostovlasá na okně, v náručí majíc dítě — ted' skáče — ó bože! — trám zarachotil, jiskry sršely — a na zem klesla Ančár.

„Pomoc, pomoc!“ křičela žena na muže.

Josef tam skočil a za chvíli nesl Ančára i děcko ve svém náručí. Položil je do mechu na kraji lesa.

„Vodu, vodu sem!“ volal, ubledlý jsa v tváři.
Lidé hasili, vynášeli, co ještě vynést se dalo. Josef křísil Ančára. Konečně
otevřely se její velké černé oči.

„Mé dítě!“ šeptala.

„Tu je, tu!“

Chtěla vstát, ale hlava jí zase klesla.

„Ančáre, Ančáre!“ volal Josef chopiv se hlavy bledé, již jindy tak vroucně
líbával.

„Josefe — mé dítě —“ zavřela oči navždy.

Zář ohně padala na její bledou tvář.

Umíráček dozníval.

Dítě bylo mrtvo. V kouři se zalklo. —

Suchánková vystrojila bez vědomí svého muže Ančárovi a jejímu dítěti
slušný pohřeb.

Zvonku hlas jasným vzduchem roznášel se po krajině, oznamuje, že již je
nesou na tichý hřbitov.

Na černých, ohořelých trámec seděl Josef a uslyšev zvonek smekl a sepjal
ruce. Snad odprošoval? Na pohřeb jíti se ostýchal.

Vedle něho seděla žena „krajka“ a hleděla malomyslně před sebe.

Kněz modlil se nad rakví té, jež tolik milovala a již láska tento hrob vy-
kopala.

Odpustili jí všichni, také ti, co ji dříve tupili, litující ubohého sirotka, srdce
ryzí — Ančára.

SVĚTOZOR, ROČNÍK VII.

1873.